

**Μια συνέντευξη εφ' όλης της ύλης παραχώρησε στο
Πρακτορείο Εκκλησιαστικών Ειδήσεων Romfea.gr, ο
Πανιερώτατος Μητροπολίτης Ταμασού και Ορεινής κ.
Ησαΐας.**

Ο Πανιερώτατος απαντά, χωρίς περιστροφές, για τις σχέσεις του με το Πατριαρχείο Μόσχας και τις αντιδράσεις του στο «Ουκρανικό Ζήτημα».

Επίσης, ποια η στάση του απέναντι στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, το Πατριαρχείο Μόσχας και τη Δύση και πώς ερμηνεύει τη συμπεριφορά του Αρχιεπισκόπου Κύπρου.

Τέλος, ο κ. Ησαΐας απαντά για το ποια θεωρεί, ότι είναι η λύση του «Ουκρανικού» και πώς πιστεύει ότι θα φτάσουμε εκεί.

Η συνέντευξη στον Αιμίλιο Πολυγένη.

Πανιερώτατε, είστε ο μόνος ρωσόφωνος Αρχιερέας της Εκκλησίας της Κύπρου, με πολύχρονες θεολογικές σπουδές και εκκλησιαστική διακονία

στη Ρωσία. Γιατί σπουδάσατε στη Ρωσία και όχι στην Ελλάδα, όπως όλοι οι υπόλοιποι Αρχιερείς της Εκκλησίας της Κύπρου;

Σπούδασα και στη Ρωσία, αλλά και στην Ελλάδα και τις ΗΠΑ. Είναι, όμως, αλήθεια, ότι από το 1993 έχω μια έντονη ακαδημαϊκή και ιεραποστολική σχέση με τη Ρωσία, που θα την χαρακτήριζα ως την «ατζέντα υπακοής», που μου καθόρισε ο τότε Ηγούμενός μου και νυν Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος και ο αείμνηστος Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Χρυσόστομος ο Α΄.

Αυτοί αποφάσισαν να πάω στη Ρωσία και μου ανέθεσαν ειδικά καθήκοντα. Η απόφασή τους λήφθηκε, μετά την ειρηνική επίσκεψη στην Κύπρο του τότε νεοεκλεγέντος Πατριάρχη Μόσχας Αλεξίου του Β΄, ο οποίος και τους παρότρυνε να ξεκινήσουν τις πρώτες ανταλλαγές φοιτητών, εφόσον, μέχρι τότε, η Θεολογική Ακαδημία Μόσχας ήταν κλειστή για εξωτερικούς φοιτητές, λόγω του κομμουνισμού στην πρώην Σοβιετική Ένωση.

Η ατζέντα, που μου καθόρισε η Εκκλησία, πριν φύγω για τη Μόσχα, ήταν αρκετά πλούσια και μεγάλη σε εύρος, γι' αυτό, ειλικρινά, όταν μου την παρουσίασαν φοβήθηκα λίγο για την ευθύνη που αναλάμβανα.

Πρώτος στόχος, που μου ετέθη ήταν η εκμάθηση της ρωσικής γλώσσας, για να μπορέσω να διεκπεραιώσω τις θεολογικές μου σπουδές, ακολούθως, η εις βάθος μελέτη της ρωσικής εκκλησιαστικής ιστορίας, του ρωσικού τρόπου ζωής και πολιτισμού και, ταυτόχρονα, η γνωριμία με τον ανώτερο και κατώτερο ρωσικό κλήρο και η συνεργασία μαζί τους· εξυπηρέτηση και ενδυνάμωση των διεκκλησιαστικών μας σχέσεων, η καλλιέργεια γνωριμιών σε όλο το φάσμα της ρωσικής Ιεραρχίας με την κυπριακή, μέσω ανταλλαγής επισκέψεων, και η έναρξη συνεργασιών στον θρησκευτικό, πολιτιστικό και ανθρωπιστικό τομέα και, στη συνέχεια, η κατάστρωση, ο προγραμματισμός και η εκπόνηση στρατηγικού σχεδίου για τον θρησκευτικό τουρισμό μεταξύ των χωρών μας.

Όλα αυτά, λάμβαναν χώρα, με παράλληλη ενημέρωση σε πανρωσικό επίπεδο Χριστιανών και μη για τον εν Κύπρω φυσικό, θρησκευτικό και πολιτιστικό μας θησαυρό, την καταστροφή του στα κατεχόμενα και, γενικότερα, την ενημέρωση για το εθνικό πρόβλημα της Κύπρου.

Με την επιστροφή μου στην Κύπρο και με την ευλογία του Ηγουμένου μου και νυν Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας Νικηφόρου, ο Αρχιεπίσκο-

πος μου ανέθεσε την φροντίδα των εν Λευκωσία ρωσοφώνων Ορθοδόξων και με παρότρυνε στη υποστήριξη όλων των Μητροπόλεων, που είχαν διάφορα θέματα μαζί τους.

Μάλιστα, για αρκετά χρόνια ήμουν και επίσημα διορισμένος, ως ο εξομολόγος και πνευματικός των ρωσοφώνων τροφίμων των Κεντρικών Φυλάκων, που ολοένα και πλήθαιναν.

Αυτά όλα τα προσπάθησα με πολλές δράσεις και ακόμη επιτυχώς τα υπηρετώ πιστά σε πολλούς τομείς εδώ και 28 χρόνια.

Η σχέση, που αποκτήσατε με τη ρωσική Εκκλησία και πολιτισμό πώς επηρέασε την κρίση σας στο «Ουκρανικό Ζήτημα» και πώς εξηγείτε αυτή τη στάση σας απέναντι στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, που, παρόλη τη διαφωνία σας, έντονα δηλώνετε σε διάφορες κατά καιρούς τοποθετήσεις σας, ότι το σέβεστε και το τιμάτε;

Όσον αφορά στο θέμα της σχισματικής Εκκλησίας της Ουκρανίας, μπορώ να πω με βεβαιότητα, ότι, μετά από πολύχρονη μελέτη της ιστορίας και πολιτισμού των Εκκλησιών μας, αυτό άπτεται και των προβληματικών σχέσεων του Οικουμενικού Πατριαρχείου με το Πατριαρχείο Μόσχας.

Το πρόβλημα αυτό πάντοτε υπήρχε, διότι, μετά την πτώση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, οι εκάστοτε ηγεσίες του Οικουμενικού Πατριαρχείου, βάσει των εμπειριών τους, δρούσαν με την επιφύλαξη, ότι η Ρωσική Αυτοκρατορία, ή, αργότερα, η Σοβιετική Ένωση και σήμερα η Ρωσική Ομοσπονδία, προωθούσαν την αντικατάσταση του πρωτείου του Οικουμενικού Πατριαρχείου στην Ορθοδοξία με μια πρωτοκαθεδρία του Πατριαρχείου Μόσχας.

Οι περιπετειώδεις αυτές σχέσεις ξεκίνησαν με την αντίληψη περί «τρίτης Ρώμης» και εντοπίζονται ήδη από τον 15ο αιώνα διάσπαρτες μέσα στην εκκλησιαστική μας ιστορία, άλλοτε σε έξαρση και άλλοτε σε ύφεση.

Σε περίπτωση, που οι υποψίες αυτές αποδεικνύονταν βάσιμες, αυτό θα ήταν καταστροφικό για το Οικουμενικό Πατριαρχείο, διότι, πλέον, θα έχανε ιστορικά προνόμια, που του προσέδιδαν αίγλη και τιμή, αλλά και διεθνή αναγνώριση και επιρροή στις Ορθόδοξες Εκκλησίες, καθιστώντας το, έτσι, λιγότερο χρήσιμο στη Δύση, άρα και πιο εύκολο για τους Τούρκους να διαλύσουν το Πατριαρχείο στην Τουρκία και αυτό να προσφυγοποιηθεί κάπου στον απόδημο Ελληνισμό.

Αυτό σταδιακά δημιούργησε μια κοινή πλατφόρμα συμφερόντων για κοινούς, αλλά και διαφορετικούς λόγους μεταξύ δυτικών Κυβερνήσεων και Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Η πλατφόρμα αυτή ευνοείται περισσότερο στην Αμερική και Ευρώπη, λόγω του απόδημου Ελληνισμού, ιδίως μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή, όπου και βρίσκεται το μεγαλύτερο και πιο εύπορο ποίμνιο, άρα και οι χρηματοδοτήσεις και διασυνδέσεις του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Η συνεργασία αυτή ευνοήθηκε φυσιολογικά επί αθεϊστικού καθεστώτος της Σοβιετικής Ένωσης, οπότε το Οικουμενικό Πατριαρχείο, με την επιρροή του σε όλες τις Ορθόδοξες Εκκλησίες, εθεωρείτο πλέον, ότι αποτελούσε για τις ΗΠΑ, αλλά και για όλο τον υπόλοιπο Δυτικό κόσμο, ένα είδος αντίβαρου για τον σοβιετικό κομμουνιστικό, πολιτικό και θρησκευτικό γεωστρατηγικό επεκτατισμό εκεί, όπου ζούσαν Ορθόδοξοι Χριστιανοί.

Αυτό το γεγονός μετέτρεψε αυτόματα πια μια θρησκευτική διαφορά σε γεωστρατηγική θρησκευτικού χαρακτήρα διένεξη, εφόσον πάντοτε οι δυτικοί θεωρούσαν το Πατριαρχείο Μόσχας ως σοβαρό όχημα της ρωσικής διπλωματίας στο εξωτερικό.

Όντως, το Πατριαρχείο Μόσχας, ευρισκόμενο υπό ομηρεία και διωγμό στα χέρια των Σοβιετικών, ήταν εύκολο να εργαλειοποιηθεί για λόγους εξωτερικής διπλωματίας από αυτούς, παρόλο που οι κομμουνιστές υπερηφανευόντουσαν, ότι αποτελούσε το «όπιον» του σοβιετικού λαού και διακαής πόθος τους ήταν να το διαλύσουν.

Αν και τα πράγματα με την περεστρόικα έχουν αλλάξει άρδην, η επιφυλακτική, μέχρι και εχθρική, πολλές φορές, αντιμετώπιση του Πατριαρχείου Μόσχας από τη Δύση δεν άλλαξε.

Όπως μου εξήγησαν Καθηγητές φίλα προσκείμενοι προς τον Οικουμενικό Θρόνο, στο μυαλό και τα συμφέροντα των δυτικών, την ανταγωνιστική θέση τώρα κατέχει γι' αυτούς η Ρωσική Ομοσπονδία, τόσο λόγω της επεκτατικής πολιτικής της Ρωσικής Αυτοκρατορίας, αρχικά, όσο και, στη συνέχεια, του κομμουνισμού και της Σοβιετικής Ένωσης.

Στις μέρες μας, στη Ρωσική Ομοσπονδία ενσαρκώνεται αυτός ο ανταγωνισμός στο πρόσωπο του νυν Προέδρου της Βλαδίμηρου Πούτιν.

Εύκολα, συνεπώς, συμπεραίνεται, ότι για τη Δύση, οτιδήποτε εξωραϊζει την εικόνα του κ. Πούτιν και τον κάνει πιο ελκυστικό, άρα και πιο ανταγω-

νιστικό στη διεθνή αρένα συμφερόντων, πρέπει να δαιμονοποιηθεί και να απαξιωθεί προς όφελος των ανταγωνιστών του.

Και στο σημείο αυτό είναι που μας εμπλέκουν και εμάς, ως Ορθόδοξους.

Σε μεγάλο βαθμό θυματοποιείται σήμερα το Πατριαρχείο Μόσχας, εφόσον οι Δυτικοί θεωρούν, ότι ο Πρόεδρος Πούτιν χρησιμοποιεί την Ορθόδοξη πίστη του, μέσω του Πατριαρχείου Μόσχας, για να τους ανταγωνιστεί στις Ορθόδοξες χώρες. Αποτελεί, λοιπόν, και τότε, αλλά και σήμερα ένα καθαρά πολιτικό θέμα βασικών γεωστρατηγικών στόχων της Δύσης, απέναντι στην ανταγωνιστική γι' αυτούς Ρωσία.

Με αυτά τα δεδομένα, δεν μπορεί κάποιος να συμφωνήσει ή να διαφωνήσει. Είναι οι πραγματικότητες της σύγχρονης γεωπολιτικής σκακιέρας, στις οποίες, αναπόφευκτα εμπλέκονται και οι Εκκλησίες.

Εμείς τώρα, ως Ορθοδοξία, καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε, μέσα σ' αυτή την κατάσταση το «αν δεν είσαι μαζί μου, τότε είσαι εναντίον μου», τις λεπτές ισορροπίες μεταξύ των εμπλεκομένων με τις μικρότερες απώλειες για την Εκκλησία μας.

Τα διεθνή συμφέροντα αντιλαμβάνονται και προωθούν τον Οικουμενικό Πατριάρχη ως τον Αρχηγό όλων των Ορθοδόξων θρησκευτικών Προκαθημένων, τον οποίο όλοι οφείλουν να ακολουθούν, ακόμη και οι Ρώσοι.

Ανεξάρτητα από το πώς εκκλησιαστικά χειρίζεται το Φανάρι αυτή την κατάσταση, οι Δυτικοί, σύμφωνα και με πρόσφατες δηλώσεις τους, επενδύουν στην επιβολή του Οικουμενικού Πατριάρχη, ως παγκόσμιου Αρχηγού των Ορθοδόξων.

Οι ανταγωνιστές της Ρωσίας εξυπηρετούν, με τις καλές σχέσεις μαζί του, την επίτευξη των πολιτικών τους στόχων σε παγκόσμιο επίπεδο, ικανοποιώντας, ταυτόχρονα, και τη δυτική θεώρηση της ύπαρξης ενός πνευματικού αρχηγού για όλους τους Χριστιανούς της Δύσης, άρα και ενός για την Ανατολή.

Για να είμαστε δίκαιοι, το Οικουμενικό Πατριαρχείο ουδέποτε δημόσια υπεστήριξε κάτι τέτοιο ή άφησε να νοηθεί, ότι το αποδέχεται.

Μάλιστα, σε πρόσφατες δηλώσεις του, ο Οικουμενικός Πατριάρχης δήλωσε, ότι, επειδή ορισμένες δυνάμεις συμφωνούν μαζί του σε ορισμένα θέματα και, συγκεκριμένα, στο Ουκρανικό Ζήτημα, αυτό δεν σημαίνει, ότι και τον επηρεάζουν.

Τώρα, πώς τα κρίνω εγώ όλα αυτά ως Επίσκοπος της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Κύπρου;

Καμία ένσταση δεν φέρω, τόσο η Δύση, όσο και η Ανατολή να στηρίζουν το Οικουμενικό Πατριαρχείο και, έτσι, αυτό να μπορεί να επιβιώνει μέσα στην Τουρκία.

Αυτό κάθε Έλληνας, αλλά και κάθε ορθόδοξος θα έπρεπε να το ποθεί και να το επιδιώκει. Επίσης καμία ένσταση δεν φέρω, στο να υποστηρίξουμε τους διεθνείς θεσμούς, που ασχολούνται με τις θρησκευτικές ελευθερίες, όπου, βέβαια, αυτές παραβιάζονται, και, επίσης, καμία ένσταση στο να συνεργαστούμε, όχι μόνο με τις ΗΠΑ, αλλά και με την Ευρώπη και την Ανατολή, στην εμπέδωση των θρησκευτικών δικαιωμάτων.

Θεωρώ, μάλιστα, αναγκαίο να συνεργαστούμε και με τις ΗΠΑ και την Ευρώπη, στην οποία ανήκουμε και ως κράτος, όχι μόνο στο πεδίο αυτό, αλλά, συνάμα, και σε άλλους τομείς, όπως τα ανθρώπινα δικαιώματα, τις τέχνες, τον πολιτισμό και τις επιστήμες, όπου και οι ΗΠΑ και η Ευρώπη έχουν πολλά να προσφέρουν και να μοιραστούν με την υπόλοιπη οικουμένη.

Δηλαδή, πιστεύετε, ότι οι ΗΠΑ και η Ευρώπη, παράλληλα με τα συμφέροντά τους, μπορούν να προσφέρουν κάτι χρήσιμο για τα θρησκευτικά δικαιώματα και, γενικότερα, τα ανθρώπινα δικαιώματα, τα οποία εξυπηρετούν και την ποιμαντική της Εκκλησίας μας;

Σίγουρα μπορούν, εφόσον το κάνουν σωστά, σεβόμενοι την Ιστορία, την Παράδοση και τη Θεολογία μας.

Η Ορθοδοξία συνεργάστηκε εποικοδομητικά και συνεργάζεται ακόμη σε πολλούς τομείς με τη Δύση και δεν υπάρχει λόγος αυτό να μην συνεχιστεί.

Οφείλω δε εδώ να τονίσω, ότι ο βασικός τομέας της ποιμαντικής μου διακονίας εμπλουτίστηκε σημαντικά από την επιμορφωτική μου κατάρτιση στις ΗΠΑ σε τέσσερα Πανεπιστήμια, στα πλαίσια ενός προγράμματος, που προσέφερε στη Μονή Κύκκου η Αμερικανική Πρεσβεία αρχές του 2000.

Εκεί, μέσα από ένα πρόγραμμα για θρησκευτικούς ανθρωπιστικούς οργανισμούς του τότε Προέδρου κ. Τζορτζ Μπους, ως υπεύθυνος του ανθρωπιστικού και ιεραποστολικού Τμήματος της Μονής Κύκκου, επιμορφώθηκα στους σύγχρονους τρόπους κοινωνικής πρόνοιας, που θα μπορούσαν να

επιτελέσουν θρησκευτικοί οργανισμοί, μέσα από τον πολιτισμό και τις παραδόσεις τους. Χρησιμοποίησα αυτές τις γνώσεις σε πολλές περιπτώσεις.

Ίσως πολλοί να θυμούνται την ανθρωπιστική μου δράση στις πέντε Ηπείρους για πάνω από 15 χρόνια, όπου, εκπροσωπώντας όχι μόνο την Ιερά Μονή Κύκκου, αλλά και την Κύπρο σε τρεις, τουλάχιστον, περιπτώσεις (Ιράκ – Σρι Λάνκα (Τσουνάμι) και Λίβανο), μετέφερα ανθρωπιστική βοήθεια και επεξεργαζόμουν και υλοποιούσα προγράμματα διαρκούς στήριξης σε εμπερίστατες χώρες, σε συνεργασία και με τους Ιατρούς του Κόσμου, που τότε συντόνιζε στην Κύπρο η Δρ Ελένη Θεοχάρους.

Πολλά από αυτά, που έμαθα τότε, τα χρησιμοποιώ και σήμερα με επιτυχία στη Μητρόπολή μου, μέσα, βέβαια, από τη δική μου Ορθόδοξη Θεολογία. Ένα παράδειγμα αποτελεί και η ίδρυση και λειτουργία του Ιδρύματος Κοινωνικής Υπηρεσίας Κοινωνικής Αλληλεγγύης Ταμασού (ΚΥΚΑΤ), που εισήγαγε με επαγγελματικό τρόπο στην Κύπρο τον θεσμό των Κοινωνικών Παντοπωλείων και άλλων υπηρεσιών ανθρωπιστικής και ψυχικής στήριξης εκ μέρους της Εκκλησίας.

Ένας άλλος χώρος, όπου εφαρμόζω γνώσεις, που απέκτησα στο εξωτερικό, είναι και το ΚΕΝΘΕΑ, το οποίο ασχολείται με την παροχή υπηρεσιών στον τομέα της ψυχικής υγείας και της αντιμετώπισης των εξαρτήσεων στην Κύπρο.

Ποια, τότε, είναι η διαφωνία σας με τη στήριξη των Δυτικών στη σχισματική Ουκρανική Εκκλησία και, κατ' επέκταση, με το Οικουμενικό Πατριαρχείο;

Η μοναδική ένσταση και παρεξήγηση σε αυτή την πολιτική της Δύσης είναι, ότι συγχύσαμε την Ιστορία και Θεολογία της Ορθοδόξου Εκκλησίας με την εξωτερική πολιτική των κρατών, με αποτέλεσμα το μέλλον για την ορθόδοξη ενότητα να διακυβεύεται σοβαρά.

Όπως γνωρίζετε, στη διεθνή διπλωματία δεν επικρατούν οι φιλίες, αλλά τα συμφέροντα.

Στην Εκκλησία, εν τούτοις, η αλήθεια του Ευαγγελίου, οι Ιεροί μας Κανόνες και Παράδοση είναι μονόδρομος, όσο και αν μας φέρνουν, καμιά φορά, σε αντιπαράθεση ακόμη και με τις εθνικές μας κυβερνήσεις, όπως συχνά συμβαίνει στον τομέα της κρατικής Νομοθεσίας.

Η εκ μέρους της Δύσης, επιλεκτική και μεροληπτική στάση, αλλά και η εκκωφαντική σιωπή και παραγνώριση των θρησκευτικών δικαιωμάτων των 13 εκατομμυρίων Ουκρανών Ορθοδόξων, που δεν επιθυμούν διακοπή των σχέσεών τους με τη Μητέρα τους (όπως αυτοί θεωρούν) Εκκλησία της Ρωσίας, η επιλεκτική αδιαφορία για τις παράλογες συμπεριφορές του αυτοαποκαλούμενου «Πατριάρχη Κιέβου» Φιλαρέτου, ο οποίος έκανε ξανά δική του «εκκλησία» και αποκαλεί σήμερα τον Οικουμενικό Πατριάρχη προδότη της συμφωνίας για ενότητα και αυτοκεφαλία της Ουκρανικής Εκκλησίας, ακόμη δε και οι τελευταίες επικίνδυνες δηλώσεις του «Κιέβου Επιφανίου», που αναγνώρισε το Οικουμενικό Πατριαρχείο, είναι άκρως ανησυχητικά.

Οι δηλώσεις του Επιφανίου, σε ελεύθερη μετάφραση δια γυμνού οφθαλμού, προδιαγράφουν, ότι όλες οι Εκκλησίες, των οποίων οι χώρες ανήκουν στη δυτική σφαίρα επιρροής ή διεκδικούν να έχουν καλές σχέσεις και συμμαχίες με τη Δύση, θα τον αναγνωρίσουν.

Και πώς θα γίνει αυτό; Διαιρώντας τις Συνόδους των τοπικών Εκκλησιών σε ρωσόφιλους και φιλοοικουμενικούς και, έτσι, με την πολιτική τού «διαίρει και βασίλευε», δια πολιτικών πιέσεων, τελικά όλοι θα αναγνωρίσουν τη «σχηματική εκκλησία της Ουκρανίας».

Όλα αυτά, που δηλώνονται, υπονοούνται και προωθούνται, προδιαγράφουν μια τραγική εικόνα για το μέλλον της ενότητας της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Όσον αφορά στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, ειλικρινά δεν πιστεύω, ότι αυτή η διαίρεση είναι ο στόχος, αλλά, θεωρώ, ότι, από τη μια, στην προσπάθειά του να αντιδράσει με τους Ρώσους, ενεπλάκη με ανθρώπους, οι οποίοι έχουν άλλες ατζέντες συμφερόντων.

Από την άλλη, είμαι σίγουρος, ότι ο Επιφάνιος «Κιέβου», ο οποίος τώρα θέλει να γίνει και Πατριαρχείο, θα εκμεταλλευτεί αυτή την κατάσταση και θα την προωθήσει για ιδιοτελείς σκοπούς.

Προ αυτού του κινδύνου της διαίρεσης, πρέπει όλοι στην Ορθοδοξία, ανεξάρτητα από τα πολιτικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα των χωρών μας, να θυμηθούμε, ότι πρώτα είμαστε Χριστιανοί Ορθόδοξοι και μετά οτιδήποτε άλλο.

Ο εθνοφυλετισμός, τον οποίο ανακηρύξαμε ως αίρεση, για πολιτικές σκοπιμότητες προωθείται έντονα από ορισμένα εξωεκκλησιαστικά κέντρα αποφάσεων.

Τελικά, ενώπιον αυτού του συρφετού διεθνών διαπλεκόμενων συμφερόντων, πρέπει να αναλογιστούμε, ότι η ανεξαρτησία και αυτοκεφαλία στις Ορθόδοξες Εκκλησίες ανεξαρτήτων κρατών δεν αποφασίζεται από μία μόνο Εκκλησία, αλλά από την Πανορθόδοξη Σύνοδο των Εκκλησιών μας.

Προτείνεται, μέσω διαδικασιών από την υπάρχουσα Ορθόδοξη Εκκλησία του κράτους, στη Μητέρα Εκκλησία, στην οποία υπάγεται, και, ακολούθως, το σύνολο των Εκκλησιών αποφασίζει και, συνεπώς, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, εξουσιοδοτημένο από τη Σύνοδο των Ορθοδόξων Εκκλησιών, μέσω των προνομίων που κατέχει, αναλαμβάνει, ως πρώτη τη τάξει Εκκλησία, μεταξύ ίσων Εκκλησιών, την εφαρμογή της απόφασης.

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο θεωρεί, ότι βρίσκεται εν δικαίω στο Ουκρανικό Ζήτημα, ανεξάρτητα αν οι αποφάσεις του συγκυριακά εξυπηρέτησαν και τον δυτικό κόσμο.

Ωραία όλα αυτά και λογικές οι ερμηνείες, αλλά πού πάνε τα ιστορικά δικαιώματα του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ως πρώτου τη τάξει της Ορθοδοξίας; Δεν έχει ένα αρχηγικό ρόλο, για να συντονίζει με υπευθυνότητα όλες τις Ορθόδοξες Εκκλησίες;

Το πρωτείο του Οικουμενικού Πατριαρχείου, το οποίο όλοι τιμούμε και σεβόμαστε, είναι πρωτείο διακονίας και όχι εξουσίας.

Εξ ου και δεν εξουσιάζει τις υπόλοιπες Εκκλησίες, αλλά τις διακονεί, μέσω ενός συντονιστικού και αδιαμφισβήτητα ιστορικού και θεολογικού ρόλου, που του έδωσε η Ορθοδοξία.

Αυτά που ακούμε, για «πρώτο άνευ ίσων», μας προβληματίζουν και εύχομαι να είναι απλώς ακαδημαϊκές προσεγγίσεις, που έχουν θεολογικά παρερμηνευτεί και όχι πεποιθήσεις εξουσίας.

Μέσα σε αυτή την αγωνία της διαχείρισης των γεωπολιτικών και θρησκευτικών θεμάτων, πρέπει να ενθυμηθούμε αυτά που μας ενώνουν πνευματικά και ιστορικά με του Σλάβους.

Δεν πρέπει να λησμονούμε την κοινή πνευματική μας ιστορία και πολιτισμικούς δεσμούς με τους Ορθόδοξους Σλάβους.

Δεν πρέπει, επίσης, να λησμονούμε το γεγονός, ότι το Πατριαρχείο Μόσχας σφαγιάστηκε από τους Σοβιετικούς και σήμερα έχουμε εκατοντάδες χιλιάδες Μάρτυρες, που τιμώνται σε όλη την Ορθοδοξία.

Άρα, ουσιαστικά, ως μαρτυρική Εκκλησία, το Πατριαρχείο Μόσχας, και, χωρίς να διαθέτει μηχανισμούς επιβολής πολιτικών και στρατιωτικών στοχων, ποτέ δεν αποτελούσε πραγματικό κίνδυνο για τις Ορθόδοξες Εκκλησίες και λαούς.

Στην πραγματικότητα τις εμβολίασε πνευματικά με εκατόμβες Αγίων, Οσίων, Ασκητών, θεολόγων και Μαρτύρων.

Θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί, ότι άλλο η ιστορία και άλλο οι πολιτικές των θεσμών. Αυτό με βρίσκει σύμφωνο μεν, αλλά αυτοί οι θεσμοί εκπροσωπούν τους λαούς και με αυτούς πρέπει να βρούμε τρόπους συνεργασίας και όχι διαζυγίου.

Τα 13 εκατομμύρια Ορθοδόξων της ανεξάρτητης και αυτόνομης Ουκρανικής Εκκλησίας του Μητροπολίτη Ονουφρίου, οι 110 Αρχιερείς, τα 250 Μονα-στήρια, οι πέντε χιλιάδες Μοναχοί και τα δεκάδες ανώτερα και ανώτατα εκκλησιαστικά ιδρύματα της τοπικής αυτής Εκκλησίας αποτελούν μάρτυρες μιας Βυζαντινά εμβολιασμένης σημαντικής Σλαβικής, θρησκευτικής και ιστορικής κληρονομιάς, που έπεσε και αυτή θύμα της θηριωδίας του πρώην σοβιετικού καθεστώτος και, σαν να μην τους έφτανε αυτό, σήμερα υποφέρουν από τις βιαιότητες των «ορθόδοξων εθνικιστών», που διεκδικούν να τους υποτάξουν.

Θα πρέπει να σημειωθεί, ότι η αντίδρασή μας στο Ουκρανικό είναι και μια μορφή δήλωσης σεβασμού της Ορθόδοξης Σλαβικής ιστορίας και παράδοσης, αλλά και της επιθυμίας μας, για να συνεχίσουμε τις μεταξύ μας αδελφικές σχέσεις και συνεργασίες. Βέβαια και το Πατριαρχείο Μόσχας πρέπει να μάθει από τα λάθη του παρελθόντος, το ίδιο και εμείς.

Θεολογικά ομιλούντες, θεωρούμε, ότι τίποτα από τα προβλεπόμενα δεν τηρήθηκε στο Ουκρανικό Ζήτημα, όπως λεπτομερώς αναφέρει στο βιβλίο του ο Μητροπολίτης Κύκκου και Γέροντάς μου κ. Νικηφόρος, το οποίο πρόσφατα κυκλοφόρησε, και γι' αυτό, ακριβώς, και αντιδράσαμε.

Η αντίδραση, σαφώς, δεν είναι εναντίον του προσώπου του Οικουμενικού Πατριάρχη. Ούτε και θέλουμε να αντιπολιτευθούμε στην πολιτική της Δύσης, αλλά και καμιάς άλλης δημοκρατικής χώρας, που επιθυμεί την παγκό-

σμια ειρήνη και τηρεί δίκαια και ισόνομα τους νόμους της ηθικής και του σεβασμού των θρησκευτικών παραδόσεων των κατά τόπους Εκκλησιών.

Το αυτοκέφαλο και η ανεξαρτησία των Ορθοδόξων Εκκλησιών εδράζονται, ακριβώς, στην τήρηση των Κανόνων του σύνολου Οικουμενικού Συνοδικού Συστήματος, διαφορετικά, όποιος διαταράξει αυτή την ισορροπία, για οποιονδήποτε λόγο, τότε παρεμβαίνει, αυτόματα, και στη θρησκευτική ελευθερία και ενότητα των Εκκλησιών μας. Αυτό το μήνυμα στέλνουν οι Ορθόδοξες Εκκλησίες, που αρνούνται να αναγνωρίσουν, μέχρι στιγμής, την «Ουκρανική σχισματική εκκλησία».

Γι' αυτή τη θρησκευτική ελευθερία και ενότητα ως Εκκλησία της Κύπρου τηρήσαμε και εμείς, σοφά, ουδετερότητα στο συγκεκριμένο θέμα.

Με την ουδετερότητα, θέλαμε να δώσουμε την ευκαιρία να συνέλθει το σώμα των Ορθοδόξων Εκκλησιών, για να αποφασίσει τελεσίδικα και, έτσι, να διασωθεί η πραγματική ελευθερία μας από πολιτικές επιρροές και η ενότητά μεταξύ των Εκκλησιών μας.

Όλα αυτά αναγράφονται στην απόφαση της Ιεράς μας Συνόδου (ημερ. 28.2.2019), η οποία είχε αποφασίσει ξεκάθαρα για μια δημιουργική ουδετερότητα στο θέμα.

Σας κατηγορούν, ότι η θέση ουδετερότητας, που στηρίζετε, είναι, ουσιαστικά, στάση υπέρ του Πατριαρχείου Μόσχας. Πώς το σχολιάζετε αυτό;

Η κατηγορία, ότι η ουδετερότητα, που στηρίζουμε, οφείλεται στον επηρεασμό μας από το Πατριαρχείο Μόσχας, γιατί κτίσαμε Σλαβικής αρχιτεκτονικής παράδοσης ναό για τις θρησκευτικές ανάγκες των ρωσοφώνων της Κύπρου ή, γιατί μια φορά στη ζωή μας (ωσάν να είναι έγκλημα η ορθόδοξη παράδοση ενός λαού) σε μια τελετή εγκαινίων του ναού, φορέσαμε ρωσικού τύπου μανδύα και επανοκαλύμμαχο ή, γιατί ενδιαφερόμαστε για το ρωσόφωνό μας ποιμνίο και τους επιτρέπουμε να χρηματοδοτούν τις θρησκευτικές και πολιτιστικές δραστηριότητές τους, όλα αυτά είναι από μόνα τους κακεντρέχειες και εξυπηρετούν σκοπιμότητες.

Είναι τοις πάσι γνωστό, ότι οι Κυπριακής ιθαγένειας εύποροι απόδημοι Ρώσοι, που ενίοτε στηρίζουν οικονομικά τον θρησκευτικό πολιτισμό τους στο

νησί, μέσω πολλών δραστηριοτήτων, δεν δίνουν χρήματα σε μας, αλλά στηρίζουν απευθείας μόνο αυτά τα έργα και όχι τα ταμεία μας.

Το ίδιο, ακριβώς, πράττουν και οι εύποροι Αμερικανοί, Ευρωπαίοι και Έλληνες απόδημοι στο εξωτερικό και κανείς ποτέ, πολύ σωστά, δεν κατηγορήσε κάποιον, ότι, με σκοπιμότητα, τους χρηματοδοτούν ναούς και ιδρύματα στο εξωτερικό ή ότι τα αμερικανικά δολάρια και τα ευρώ τούς επηρεάζουν τον οποιονδήποτε θρησκευτικά ή άλλως πως.

Για τους μετανάστες, όλοι διεθνώς υποστηρίζουν, ότι πρέπει να σεβόμαστε την καταγωγή, τη θρησκεία και τον πολιτισμό τους, αλλά τώρα τελευταία είναι της «μόδας», όταν αυτοί είναι Ορθόδοξοι Ρώσοι, μεροληπτικά κάποιον να ξεχνούν τα ανθρώπινά τους δικαιώματα. Η Κύπρος, ως σταυροδρόμι θρησκειών και πολιτισμών, είχε πάντοτε παράδοση σεβασμού σε όλους τους κατοίκους της, ανεξαρτήτως φυλής, χρώματος και θρησκείας. Αυτό θέλουμε να συνεχιστεί.

Ο μόνος, που δήλωσε, ότι πήρε χρήματα («ππαράν», όπως είπε για το πρόσωπό μου) για δικά του έργα, ναούς και άλλες εκκλησιαστικές ανάγκες στην Κύπρο, που δεν έχουν σχέση με τη ρωσόφωνη κοινότητα, είναι ο ίδιος ο Μακαριώτατος Κύπρου. Αυτό το παραδέχτηκε ο ίδιος σε πρόσφατες συνεντεύξεις του, τις οποίες εύκολα μπορείτε να εντοπίσετε.

Θεωρώ, ότι ούτε ως Εκκλησία ούτε ως πολιτεία έχουμε την πολυτέλεια να διακινδυνεύουμε την πνευματική και πολιτική μας ελευθερία και ανεξαρτησία, διαταράσσοντας είτε διεθνείς είτε θρησκευτικές ισορροπίες.

Αν γίνει αυτό, μια μέρα θα ξυπνήσουμε και θα αντιληφθούμε, ότι μείναμε μόνοι, μέσα σε ένα κόσμο, όπου δεν υπάρχουν φίλοι, αλλά μόνο συμφεροντολόγοι, οι οποίοι, όταν σε χρησιμοποιήσουν, σε αφήνουν λαβωμένο στη μοναξιά μιας οδυνηρής σκληρής πραγματικότητας.

Τον σεβασμό και την εκτίμηση διαχρονικά την κερδίζουμε, όταν υπερασπιζόμαστε αρχές και αξίες, χωρίς φανατισμούς, ιδιοτέλεια και μεροληψία.

Τα συμφέροντα έρχονται και παρέρχονται· η φήμη, όμως, η εκτίμηση και η αξιοπρέπεια μιας Εκκλησίας, ενός κράτους και ενός ανθρώπου με μια λάθος κίνηση μπορούν να εξαφανιστούν σε μια στιγμή.

Γι' αυτό, πρέπει να είμαστε προσεκτικοί, δίκαιοι και ανοιχτοί σε συνεργασίες με όλους, βλέποντας, όχι μόνο το σήμερα, αλλά και το αύριο.

Η πρόνοια, όπως λέγεται και στη γλώσσα της πρόληψης των εξαρτήσεων, είναι η καλύτερη θεραπεία. Μετά είναι πολύ αργά.

Πανιερώτατε, ακούγοντας όλα αυτά, συμπεραίνει κάποιος, ότι έχετε πρόβλημα με τις αποφάσεις του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Ποια θα είναι η στάση σας απέναντι σε τέτοιες πολιτικές στο μέλλον; Θα ξεκινήσετε αντιπολίτευση στον Οικουμενικό Πατριάρχη; Αυτό δεν θα υποσκάψει εκ μέρους σας την ορθόδοξη ενότητα, που θέλετε να υπερασπιστείτε;

Για εμένα το Οικουμενικό Πατριαρχείο αποτελεί την κοιτίδα του Βυζαντινού μας Πολιτισμού και την ενσάρκωση της ακαταμάχητης ψυχής του ιστορικού Ελληνικού Γένους. Αυτού, που, παρ' όλες τις περιπέτειες και αντίξοες συνθήκες, κατάφερε να επιβιώσει και να συνεχίζει στο παρόν να καταξιώνει την αλύγιστη ορθόδοξη πολιτισμική μας παράδοση στα πέρατα της οικουμένης.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης είναι ο ιστορικός Πατριάρχης των Ρωμιών και ο πνευματικός πατέρας των μαρτυρικών Ορθοδόξων της αγαπημένης μου Κωνσταντινούπολης.

Είναι αυτός, που κληρονόμησε το βαρύ φορτίο της πνευματικής διαποίμανσης των απανταχού αποδήμων Ελλήνων της Ρωμιοσύνης.

Αποτελεί για εμένα το Οικουμενικό Πατριαρχείο ένα από τους ιερότερους θεσμούς της Ορθοδοξίας, που λειτουργεί ως κιβωτός και της θεολογίας και του Βυζαντινού πολιτισμού.

Όλα αυτά τα συναισθήματα μού τα εμφύτεψε βαθιά εξ απαλών ονύχων στην καρδιά μου ο Γέροντάς μου Κύκκου Νικηφόρος, μιλώντας μου για τη Ρωμιοσύνη και παίρνοντάς με τακτικά μαζί του στην Κωνσταντινούπολη και τη Μικρά Ασία.

Ακολούθως, ως Επίσκοπος, τα σφυρηλάτησα με τη μελέτη και τα προσκυνήματά μου στην Κωνσταντινούπολη και στην Καππαδοκία.

Τα οχύρωνα και τα φύλαγα μέσα στην καρδιά μου κάθε φορά που ταπεινά έπαιρνα την ευχή του μαρτυρικού αγωνιστή Οικουμενικού μας Πατριάρχη Βαρθολομαίου και τα καλλιεργούσα με τις αδελφικές και ποιμαντικές συνεργασίες μου με τους αγωνιζόμενους Αρχιερείς του Οικουμενικού Θρόνου.

Άρα, ποτέ δεν πρόκειται να προβούμε σε κινήσεις, που σκόπιμα θα βλάψουν το Οικουμενικό Πατριαρχείο, αλλά, όμως, και δεν θα σιωπήσουμε εκεί, που θεωρούμε, ότι κάτι πάει στραβά.

Ναι, αλλά ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου σάς κατηγορήσε δημόσια, ότι παίρνετε χρήματα από τους Ρώσους, άρα, εμμέσως πλην σαφώς, δήλωσε, ότι αυτό επηρεάζει αρνητικά τη στάση σας με το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Πώς απαντάτε;

Πώς είναι δυνατόν εμάς, που αισθανόμαστε τόσο έντονα για το Οικουμενικό Πατριαρχείο, όπως προανέφερα, ακόμη και σήμερα, μετά τη διαφωνία μας για το Ουκρανικό Ζήτημα, να μας θεωρούν κάτι άλλο και να μας απόδίδουν αλλότρια συμφέροντα, επειδή εκφράσαμε διαφορετική άποψη στο συγκεκριμένο θέμα;

Πώς είναι δυνατόν να τολμούν, ακόμη, κάποιιοι, για τα δικά τους συμφέροντα, να δηλητηριάζουν τις ιερές σχέσεις μας με το Φανάρι, επειδή έτσι τους βολεύει;

Όχι. Αυτό είναι για εμένα εγκληματικό και βλάσφημο. Δεν είναι κίνηση εναντίον του Οικουμενικού Πατριαρχείου να λες την αλήθεια, έτσι, όπως την αισθάνεσαι. Αν αγαπάς κάποιον, του λες ακριβώς αυτό που πιστεύεις.

Και εγώ, και ξέρω, ότι το ίδιο ισχύει και για τον Γέροντά μου Κύκκου Νικηφόρο, αγαπούμε και στηρίζουμε τον Οικουμενικό Πατριάρχη και, όσο το επιτρέπουν οι δυνάμεις μας, δεν θα επιτρέψουμε ποτέ να αδικηθούν τα ιστορικά και πνευματικά του προνόμια, ως πρώτου μεταξύ ίσων Πατριαρχείου της Ορθοδοξίας.

Όποτε διαφωνούμε μαζί τους, αυτό δεν σημαίνει ότι είμαστε και έναντιόν τους. Αντίθετα, αυτό σημαίνει, ότι τους αγαπούμε, τους εκτιμούμε και θέλουμε να λέμε τη δημιουργική αλήθεια, για να προβληματιζόμαστε θετικά ενώπιον μεγάλων πειρασμών.

Το απαράδεκτο του Προκαθημένου μας, και το λέω αυτό με πολύ πόνο, είναι το γεγονός, ότι, για να εξυπηρετήσει τα δικά του μικροσυμφέροντα στην Κύπρο, μας κατηγορεί ασύστολα παντού, ότι οι λόγοι της αντίδρασής μας είναι τα χρήματα των Ρώσων.

Για τα ρωσικά χρήματα σάς απάντησα και προηγουμένως.

Τώρα, τι χρήματα έχει ανάγκη η Μονή Κύκκου, που, όπως είπε και ο Γέροντάς μου, ούτε εικονίτσα δεν πήρε από αυτούς, είναι απορίας άξιον.

Αν δεν ήταν η Μονή Κύκκου να με βοηθά να συντηρώ τον Ρωσικό Ναό και τον περίβολό του, δεν θα μπορούσαμε ούτε νεωκόρο να προσλάβουμε.

Αυτό, που κάνει η Μονή από το 1993 είναι να ξοδεύει δεκάδες χιλιάδες ευρώ ετησίως, για να στηρίζει τις έδρες εκμάθησης ελληνικών στη Ρωσία.

Σε δύσκολες εποχές, στηρίξαμε, ως Μονή Κύκκου, οικονομικά και ηθικά και το Οικουμενικό Πατριαρχείο και το Πατριαρχείο Μόσχας.

Αντιλαμβάνεστε, βέβαια, ότι, «αν σου βγάλει τα μάτια ο συγγενής σου, είναι καλά βγαλμένα».

Αυτό πάθαμε με τον Αρχιεπίσκοπο, που παρέσυρε σε λανθασμένα συμπεράσματα και εξόργισε εναντίον μας και τον Οικουμενικό Πατριάρχη και προσέβαλε και τον Πατριάρχη Μόσχας.

Τότε, Πανιερώτατε, γιατί πιστεύετε, ότι ο Αρχιεπίσκοπος προέβη σε τέτοιες κατηγορίες εναντίον σας, οι οποίες και σας έφεραν σε μετωπική σύγκρουση με το Οικουμενικό Πατριαρχείο;

Για όλα τα अपαράδεκτα, που ο Μακαριώτατος ξεστόμισε εναντίον των Μητροπολιτών Κύκκου, Λεμεσού και εμού, απάντησαν με ήθος και επιχειρήματα, τόσο ο Άγιος Κύκκου, όσο και ο Άγιος Λεμεσού και τα προσυπογράψω.

Πρέπει, βεβαίως, να υπενθυμίσω, ότι αυτή την τακτική του «διαίρει και βασίλευε» την χρησιμοποίησε ο Μακαριώτατος και στις προηγούμενες αρχιεπισκοπικές εκλογές.

Αφού μας κατηγορήσε τον Λεμεσού Αθανάσιο και μας προειδοποίησε για τον κίνδυνο, που ελλοχεύει, αν αυτός εκλεγεί Αρχιεπίσκοπος, ακολούθως μας πρότεινε τον Κύκκου, ως τη λύση.

Όταν κατάφερε να πολώσει το κλίμα, τότε έκανε 180 μοίρες στροφή και ξεκίνησε να κατηγορεί και τον Κύκκου και κάλεσε τον Λεμεσού, όπως είπε, να σταματήσουν τον Κύκκου από τον δρόμο της Αρχιεπισκοπής, γιατί, τελικά, αυτός ήταν ο πιο επικίνδυνος.

Στη συνέχεια, έριξε και τον Λεμεσού και, πατώντας στο πολωμένο κλίμα, επέστρεψε ξανά στον Κύκκου, αφού τον έβγαλε έξω -(το επιβεβαίωσε με δική του δημόσια ομολογία σε συνέντευξη)- και τον παρακάλεσε να του δώσει τις ψήφους του, για να είναι αυτός η μικρής διάρκειας (5 χρόνια) μέση λύση, καθότι, κατά τα λεγόμενά του, κινδύνευε η Εκκλησία.

Τα υπόλοιπα είναι γνωστά. Το ίδιο επαναλήφθηκε και στην προκειμένη περίπτωση. Αφού ασκούσε τακτικά δριμεία κριτική για το αυταρχικό, όπως υποστήριζε, του χαρακτήρα και των πράξεων του Οικουμενικού Πατριάρχη, και, εφόσον μας εξηγούσε, ότι μόνο αυτός είχε το θάρρος να του μιλά στωικά, συνέχισα πόλωνε το κλίμα στη Σύνοδο.

Στηλίτευε και τη φαναριώτικη πολιτική, αλλά και τη ρωσική αδιαλλαξία.

Στο θέμα του Ουκρανικού, θεωρούσε, ότι Μητέρα Εκκλησία στην Ουκρανία είναι η Ρωσία και το υπεστήριζε αυτό στη Σύνοδο, μέχρι να πολωθεί ικανοποιητικά γι' αυτόν το κλίμα.

Έτσι, στην αρχή, στο Ουκρανικό, για το καλό της ενότητας, αλλά και για το καλό του εθνικού μας θέματος, πρότεινε την ουδετερότητα, συμφωνώντας μαζί μας.

Αφού ήξερε, ότι από την ουδετερότητα δεν θα οπισθοχωρούσαμε, ήταν πλέον σίγουρος, ότι θα μας έφερνε σε σύγκρουση με το Φανάρι, όταν θα άλλαζε τη στάση του.

Εφόσον διαφωνούσε η πλειοψηφία της Συνόδου, προχώρησε στο να δηλητηριάσει τις σχέσεις μας με το Φανάρι και τη Δύση, ξεκινώντας να μας κατηγορεί ασύστολα και σε πολιτικούς κύκλους και σε εκκλησιαστικούς, μα ιδιαίτερα στον Πατριάρχη, για δήθεν φιλορωσική ιδιοτελή στάση, την οποία ο ίδιος προηγουμένως υπερασπιζόταν και με επιστολές στον ίδιο τον Πατριάρχη Μόσχας, που ήδη κυκλοφόρησαν δημόσια.

Όταν θεώρησε, ότι οι ισοζυγίες και τα ευκαιριακά συμφέροντα ήταν υπέρ του, προέβηκε στη μονομερή αναγνώριση του σχισματικού Επιφανίου, επιφέροντας, όμως, αυτή τη φορά και ένα τεράστιο πλήγμα στο Αυτοκέφαλο, αλλά και το Συνοδικό μας Σύστημα.

Ξανά, όπως και τις αρχιεπισκοπικές, απαξίωσε τους αντιπάλους του και εξασφάλισε το κλίμα, που ήθελε να φτιάξει, για τους εκλεκτούς του στη διαδοχή του Θρόνου.

Πανιερώτατε, μετά από όλα αυτά, πώς αισθάνεστε και τι πιστεύετε, ότι πρέπει να γίνει, για να μην διαιρεθεί η Ορθοδοξία και να επανέλθετε όλες οι Εκκλησίες στην προηγούμενη ειρηνική συμβίωση; Ξέρετε, ο λαός δεν γνωρίζει τα εσωτερικά των Εκκλησιών και, βλέποντάς σας να αντιδικείτε, σκανδαλίζεται. Με δυο λόγια, εξηγείστε μας, γιατί φτάσαμε εδώ που

φτάσαμε, αφού οι ταγοί μας ξέρουν την ιστορία και τους εκκλησιαστικούς νόμους και, τελικά, πώς λύνεται το πρόβλημα που δημιουργήθηκε;

Αγαπητέ μου, ό,τι σας προανέφερα είναι η όλη αλήθεια, έτσι, όπως την αισθάνομαι και τη μεταφράζω και την καταθέτω με καθαρά συνείδηση.

Στο πώς αισθάνομαι, με εκφράζουν απόλυτα οι θέσεις του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας κ. Αναστασίου, τις οποίες επιτρέψτε μου να σας υπενθυμίσω. Έγραψε, λοιπόν ο Άγιος Αλβανίας στην εφημερίδα «Καθημερινή» των Αθηνών:

«...Οι πρωτοβουλίες στην Ουκρανία, έπειτα από δύο χρόνια ήδη, προφανώς δεν απέδωσαν το επιδιωκόμενο θεραπευτικό αποτέλεσμα. Ούτε η ειρήνη ούτε η ενότητα επιτεύχθηκαν για τα εκατομμύρια των Ορθόδοξων της Ουκρανίας. Αντιθέτως, η αμφισβήτηση και ο διχασμός επεκτάθηκαν και σε άλλες τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες. [...] Ο χρόνος, που περνά, επιδεινώνει το τραύμα. Ο τεράστιος κίνδυνος για την Ορθοδοξία είναι εμφανής: Μια εθνοφυλετική διάσπαση (σε Έλληνες, Σλάβους και σε εκείνους, που επιθυμούν αρμονικές σχέσεις με όλους), η οποία ακυρώνει τον πολυπολιτισμικό χαρακτήρα της Ορθοδοξίας και την οικουμενικότητά της. Αυτός είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος, όχι μόνο για την Ορθοδοξία, αλλά και για όλη τη Χριστιανοσύνη, και πρέπει πάση θυσία εκ μέρους όλων το ταχύτερο να αποφευχθεί. [...] Ομολογώ, ότι με συνέχει οδύνη, όταν δεν μπορώ να συμφωνήσω με προσφιλείς και σεβαστούς Αδελφούς, όμως, αδυνατώ να παραθεωρήσω ολοφάνερα γεγονότα και βασικές ορθόδοξες αρχές». Αυτή την οδύνη την αισθάνομαι και εγώ έντονα.

Αγαπητέ μου, το Πατριαρχείο Μόσχας, όσοι δεν το ζήσουν από κοντά και δεν το γνωρίσουν, εύκολα βγάζουν συμπεράσματα, γιατί το κρίνουν μόνο ως μια μηχανή της εξωτερικής πολιτικής της Ρωσίας.

Δεν είναι όμως έτσι τα πράγματα. Οι Ρώσοι Ορθόδοξοι, όπως και οι Έλληνες, είναι και αυτοί αδικημένοι και ταλαιπωρημένοι από τους άθεους του κόσμου τούτου.

Δεν πέρασε πολύς καιρός, που δραπέτευσαν από τον διωγμό του κομμουνισμού. Συνεπώς, τίποτα δεν είναι δεδομένο γι' αυτούς και πολιτεύονται με πολλή προσοχή.

Σίγουρα κάνουν λάθη, αλλά δεν αποτελούν, σε καμιά περίπτωση, εχθρούς της πίστεώς μας.

Έζησα δέκα χρόνια μαζί τους, ως φοιτητής και κληρικός, και σύνολο 28 χρόνια τους ζω από κοντά, υπακούοντας στα προστάγματα της Εκκλησίας μου.

Τους έχουν σφάξει, τους έχουν ποδοπατήσει, προσπάθησαν να τους εξαφανίσουν από προσώπου γης, αλλά ο Θεός, όπως και τους Έλληνες, δεν το επέτρεψε.

Ναι, και αυτοί, όπως και το Φανάρι, έπρεπε να επιβιώσουν. Κάθε τοπική Εκκλησία στηρίζει την πατρίδα της, ποτέ, όμως, εκτός των πλαισίων της ορθόδοξου Θεολογίας και Εκκλησιολογίας. Υπάρχουν και κόκκινες γραμμές και αυτές είναι που θεωρώ, ότι έχουν ξεπεραστεί σήμερα.

Γνώρισα εκατοντάδες απογόνους μαρτύρων της σοβιετικής θηριωδίας.

Έζησα και ζω από κοντά ευλαβείς κληρικούς και λαϊκούς, που έδιναν και δίνουν αγώνα και μαρτυρία για την Ορθοδοξία.

Ναι, και τώρα, όπως και στο Φανάρι, πρέπει να πολιτεύονται προσεκτικά με τα κράτη τους και επαφίεται σε εμάς να βρούμε τους τρόπους να συνεργαζόμαστε και να επιβιώνουμε μαζί τους, χωρίς να βλάπτει ο ένας τον άλλο.

Ξέρω πολλούς φιλέλληνες Αρχιερείς, κληρικούς και λαϊκούς, στη Ρωσία, που, όπως και εμείς στην Κύπρο, βιώνουμε μεγάλο πόνο, που οι Προκαθημένοι μας προσπαθούν να μας πείσουν να πάρουμε το μέρος του ενός ή του άλλου, ωσάν να πρόκειται για αντιδικία πολιτικών συμφερόντων και όχι για το κοινό μέλλον της Ορθοδοξίας, που αφορά σε όλους μας.

Είναι ασέβεια προς τους Μάρτυρες και τους Αγίους, τόσο του Οικουμενικού Πατριαρχείου, όσο και του Πατριαρχείου της Ρωσίας, να αφήσουμε άλλα εξωεκκλησιαστικά κέντρα συμφερόντων να μας εργαλειοποιήσουν, όπως τους βολεύει, και να μας εξαναγκάσουν να πάρουμε «διαζύγιο», χωρίζοντας την Ορθοδοξία στα δυο.

Αυτό, όπως πολύ σοφά επεσήμανε ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας, είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος για την ορθόδοξη ενότητα.

Για το Ουκρανικό Ζήτημα τοποθετηθήκαμε και διαφωνήσαμε. Αυτό είναι ανθρώπινο σε κάθε θεσμό.

Αντιλαμβανόμαστε και το μεγάλο λάθος του Πατριαρχείου Μόσχας να μη προσέλθει στην Αγία και Μεγάλη Σύνοδο της Κρήτης.

Αυτό έδωσε υπόσταση σε όλους τους φόβους του Οικουμενικού Πατριάρχη, ότι θέλουν να τον αντικαταστήσουν ως τον Πρώτο τη τάξει, άρα κινδυνεύει και η υπόσταση της επιβίωσης του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Επαναλαμβάνω, και αυτό πρέπει όλοι να το συνειδητοποιήσουν, ότι το Οικουμενικό Πατριαρχείο, με τον οικουμενικά ορθόδοξο συντονιστικό ρόλο του, εξασφαλίζει την υποστήριξη από τη Δύση και, έτσι, επιβιώνει μέσα στην Τουρκία, απολαμβάνοντας διεθνούς αναγνώρισης και κύρους. Αυτό θέλουμε να συνεχιστεί.

Η Ρωσική Εκκλησία, με την αποχή της από την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο, θεωρώ, βάσει των αντιδράσεων του Φαναρίου, ότι προκάλεσε τον Οικουμενικό Πατριάρχη με δύο τρόπους:

Όπως μας εξηγούν κύκλοι του Πατριαρχείου, ο Οικουμενικός αισθάνθηκε, ότι δεν σεβάστηκαν τον διακαή του πόθο για μια Πανορθόδοξη Σύνοδο και ένιωσε, ότι πρόδωσαν την εμπιστοσύνη του, εφόσον υποσχέθηκαν, ότι θα παραστούν.

Δεύτερον, η αποχώρηση της Ρωσικής Εκκλησίας μεταφράστηκε ως ωμή πράξη αμφισβήτησης των συντονιστικών προνομίων, αλλά και της αξίας, που είχε το Οικουμενικό Πατριαρχείο και υποβάθμιση του ρόλου του στη σύγχρονη εποχή.

Αυτή η κίνηση, όπως μου εξήγησαν Φαναριώτικοι κύκλοι, θεωρήθηκε εχθρική και προσέβαλε τον Οικουμενικό Πατριάρχη, ο οποίος θεώρησε, ότι, αν δεν αντιδρούσε άμεσα, το Πατριαρχείο Μόσχας, θα κατάφερνε ένα καίριο πλήγμα στην αποδόμηση του κύρους του, γεγονός που θα έβαζε σε κίνδυνο, μακροπρόθεσμα, και την ίδια του την επιβίωση.

Το διεθνές κλίμα συμφερόντων συγκυριακά ήταν έτοιμο και τον βοήθησε, αλλά το τίμημα της αντίδρασης, όπως αυτή εκδηλώθηκε, το πληρώνει η ορθόδοξη ενότητα.

Το νόμισμα, βέβαια, έχει και μια άλλη όψη. Αυτή την όψη, όσο και να βλέπαμε τη αφορμή της αντίδρασης, είναι που τονίσαμε με τη δική μας σταση.

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο χαίρει πανορθόδοξου κύρους και αναγνώρισης, όχι μόνο εξαιτίας των προνομίων του, αλλά πολύ περισσότερο, εξαιτίας των πράξεων και των συμπεριφορών του έναντι των αδελφών του Εκκλησιών.

Όλοι αναγνωρίζουν τα προνόμιά του και λαμβάνουν μέρος στους διαλόγους που συντονίζει, διότι του έχουν εμπιστοσύνη.

Η σιγουριά και το αμερόληπτο του χαρακτήρα του Οικουμενικού Πατριαρχείου δημιουργεί ένα αίσθημα εμπιστοσύνης και γαλήνης στους κόλπους της Ορθοδοξίας.

Ο τρόπος, που χειρίστηκαν το Ουκρανικό Ζήτημα, μέσα σε αυτές τις διεθνείς γεωπολιτικές συγκυρίες, αισθάνομαι, ότι έπληξε καίρια αυτό το θέμα της εμπιστοσύνης προς τον θεσμό του Πατριαρχείου, το οποίο καλείται τώρα να βρει τρόπους να διορθώσει την κατάσταση.

Επίσης, αν τώρα όλοι, λόγω των κρατικών μας συμφερόντων επιτρέψουμε την εργαλειοποίηση των Εκκλησιών μας, τότε θα καταντήσουμε, όπως το κρατικοποιημένο Βατικανό και θα μετατραπούμε σε εκκοσμικευμένες θρησκευτικές παρατάξεις και θα πάψουμε, έτσι, να είμαστε Εκκλησία του Χριστού.

Η εκκοσμίκευση, ως «λέων ωρυόμενος», ζητεί να μας καταπιεί (Α΄ Πέτρ. ε΄28) και να μας αποϊεροποιήσει. Αυτό αποτελεί μεγαλύτερο κίνδυνο και από αυτή την απευκαΐα και καταραμένη διαίρεση.

Αυτό δεν πρέπει να το επιτρέψουμε να συμβεί «επ' ουδενί τρόπω». Τώρα είναι ώρα της ευθύνης, να τα βρούμε και να σώσουμε το καράβι της ορθόδοξης ενότητας, στο όνομα του Ιησού Χριστού, που μας ενώνει. Είμαστε εν Χριστώ αδελφοί. Το αίμα νερό δεν γίνεται.

Μας ενώνουν περισσότερα πνευματικά και ελάχιστα κοσμικά μας χωρίζουν.

Πρέπει να ξανακτίσουμε τις σχέσεις μας, βασιζόμενοι στην κοινή Θεία Λατρεία, το Συνοδικό μας Σύστημα και την Ορθόδοξη Θεολογία και Εκκλησιολογία μας. Όλοι πρέπει να αλληλοσυγχωρηθούμε και να αναλάβουμε τις ευθύνες μας.

Φτάσαμε στο σημείο να θεωρείται αμαρτία να φτιάχνουμε εκκλησίες, γιατί αυτό το μεταφράζουν κάποιοι πολιτικά.

Φτάσαμε στο σημείο να στηρίζουμε τους αδελφούς μας Χριστιανούς, που ζουν στις πατρίδες μας και αυτό να θεωρείται πολιτική κίνηση και όχι πνευματική υποχρέωση. Αλίμονο! Πού πάμε, αγαπητέ μου;

Γίναμε περίγελο των εχθρών μας, που μας χλευάζουν για την κατάντια μας. Εγώ, ως Ορθόδοξος Επίσκοπος, δεν θεωρώ, ότι είμαι αλάθητος, αλλά δεν

δέχομαι, ότι έχω άλλη έγνοια από την ορθόδοξή μου πίστη και το Ευαγγέλιο και δεν ανέχομαι να μου καταλογίζουν άλλα συμφέροντα από αυτά, που ορκίστηκα να υπηρετήσω πάνω στην Αγία Τράπεζα, κατά τη διάρκεια της Αρχιερατικής Χειροτονίας μου.

Το ξέρω, ότι δεν είναι εύκολο να αποδείξω μέσα σε αυτόν τον συρφετό των συμφερόντων, το ότι δεν είμαι «ελέφαντας». Θα διεκδικήσω, όμως, να το πράξω με τις πράξεις και την προσευχή μου.

Η Ορθοδοξία είναι η καλύτερη πρόταση ζωής και την αδικούμε με τη συμπεριφορά μας.

Έργο μας είναι να καταστήσουμε τον Χριστό αναγνωρίσιμο στην καθημερινότητα των ανθρώπων.

Να προβάλουμε, μέσα από την ποιμαντική του Ευαγγελίου, την αγάπη, την συμπόνοια, την κατάργηση των διακρίσεων και των εξαρτήσεων.

Να συντονιστούμε σε μια τοπική, αλλά και οικουμενική ανθρώπινη ιεραποστολή, πρώτα με τη συγγνώμη μεταξύ μας και, ακολούθως, με έργα ποιμαντικής και κοινωνικής πρόνοιας και, ιδιαίτερα, με ένα ανένδοτο αγώνα για το δίκαιο.

Εφόσον και οι δύο αυτές Εκκλησίες αγαπούν πραγματικά την Ορθοδοξία, το Ουκρανικό Ζήτημα μπορεί να επιλυθεί.

Αν μπορέσουν να διατηρήσουν την ψυχραιμία τους οι δυο Προκαθήμενοι, συζητώντας και εκτονώνοντας τις διαφωνίες τους μόνοι τους, θα βρεθεί κάποιος τρόπος απάμβλυνσης της αντιπαράθεσης μεταξύ τους.

Στη συνέχεια, μπορούν να συμφωνήσουν σε ένα κοινό χάρτη αποκλιμάκωσης και, με ομάδες εργασίας, να μελετήσουν σενάρια επίλυσης και ειρηνικής συμβίωσης, μέσα στο πλαίσιο μιας θεολογικής οικονομίας, που θα ικανοποιεί όλους.

Και τότε, όταν συμφωνήσουν, να κληθεί μια Πανορθόδοξη Σύνοδος, ώστε να συμφωνήσουμε όλοι μαζί και να γίνουμε ακόμη πιο δυνατοί στην αγάπη και τη συνεργασία μας, από ό,τι προηγουμένως.

Κάθε φορά, που αντιμετωπίζουμε, ως Ορθοδοξία, σοβαρά διεθνή θέματα, κρινόμαστε για την αξιοπιστία και την πνευματικότητά μας ενώπιον ολόκληρης της υφηλίου.

Δίνοντας και τώρα εξετάσεις της Ορθόδοξής μας πίστης και παράδοσης, δεν πρέπει να αποτύχουμε, αν θέλουμε να πείσουμε για τη γνήσια αγιαστική πρόταση ζωής της Ορθοδοξίας.

Ίσως αυτή η δοκιμασία που περνούμε να είναι μια ευκαιρία πνευματικής ανασυγκρότησης, και θεσμικής και προσωπικής. Ο Θεός θα μας βοηθήσει, αν βοηθήσουμε εμείς πρώτα τον εαυτό μας.

Ο Κικέρων κάποτε έγραψε: «Είναι δύσκολο να σιωπάς όταν πονάς».

Με πονεμένη, λοιπόν, και αγωνιούσα καρδιά καταθέτω με αυτή τη συνέντευξη τη φωνή της αρχιερατικής μου συνείδησης και αφήνω τον εαυτό μου στην κρίση του Θεού και της ιστορίας.

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>